

1381**USTAWA**

z dnia 19 września 2007 r.

o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw^{1) 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874 i Nr 176, poz. 1238) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Ustawa określa również:
  - 1) zasady działania Inspekcji Transportu Drogowego;
  - 2) odpowiedzialność za naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego:
    - a) przedsiębiorców i innych podmiotów wykonujących przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem,
    - b) kierowców.”;
- 2) w art. 54:
  - a) w ust. 2 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5—10 w brzmieniu:
„5) opracowuje, we współpracy z Komendantem Głównym Policji, Komendantem Głównym Straży Granicznej, Szefem Służby Celnej oraz Głównym Inspektorem Pracy, jednolitą krajową strategię kontroli przepisów w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców;
  - 6) zapewnia uczestnictwo Inspekcji, co najmniej sześć razy w roku, w skoordynowanych z właściwymi organami kontrolnymi innego państwa członkowskiego lub państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, kontrolach drogowych kierowców pojazdów objętych zakresem stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz. Urz. WE L 370 z 31.12.1985, str. 8 oraz Dz. Urz. WE L 274 z 09.10.1998, str. 1) oraz rozporządzenia (WE) nr 561/2006; kontrole takie są wykonywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i mogą być przeprowadzane wspólnie z polskimi organami kontrolnymi;
- 7) realizuje, co najmniej raz w roku, wspólny z właściwymi organami odpowiedzialnymi za kontakty wewnątrzspółnotowe w zainteresowanych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, program szkolenia w zakresie najlepszych praktyk kontrolnych oraz wymiany pracowników;
- 8) udziela właściwym organom innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, niezbędnej pomocy i wyjaśnień w sytuacji, kiedy brak jest wystarczających danych do stwierdzenia w czasie kontroli drogowej przeprowadzanej na terytorium tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, że kierowca pojazdu zarejestrowanego w Rzeczypospolitej Polskiej, naruszył przepisy w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku;
- 9) zapewnia uczestnictwo swojego przedstawiciela w Komitecie wspierającym Komisję Europejską, ustanowionym zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym;
- 10) wymienia z właściwymi organami państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, przynajmniej raz na sześć miesięcy lub w indywidualnych przypadkach na szczególne żądanie, informacje dostępne na podstawie art. 19 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym i art. 22 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 561/2006.”;

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 2006/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie minimalnych warunków wykonywania rozporządzeń Rady (EWG) nr 3820/85 i nr 3821/85 dotyczących przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym oraz uchylającej dyrektywę Rady 88/599/WE (Dz. Urz. UE L 102 z 11.04.2006, s. 35).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych oraz ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.

- b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
- „4. Główny Inspektor Transportu Drogowego raz na dwa lata przedkłada Radzie Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw transportu, jednolitą krajową strategię kontroli, w terminie do dnia 30 listopada.”;
- 3) uchyla się art. 54a;
- 4) po art. 54a dodaje się art. 54b w brzmieniu:
- „Art. 54b. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego jest organem odpowiedzialnym za kontakty wewnątrzspółnotowe w zakresie kontroli przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe.
2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Służby Celnej oraz Główny Inspektor Pracy prowadzą rejestry danych statystycznych dotyczących kontroli czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców wykonujących przewozy drogowe, według następujących kategorii:
- 1) w przypadku kontroli drogowych:
- a) kategoria drogi: krajowe, wojewódzkie, powiatowe lub gminne,
- b) państwo, w którym kontrolowany pojazd jest zarejestrowany,
- c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy;
- 2) w przypadku kontroli na terenie przedsiębiorstw:
- a) kategoria przewozu drogowego: międzynarodowy lub krajowy, przewóz osób lub rzeczy, przewóz na potrzeby własne lub transport drogowy,
- b) wielkość taboru przedsiębiorstwa,
- c) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.
3. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Służby Celnej oraz Główny Inspektor Pracy przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego w formie pisemnej i elektronicznej dane statystyczne, o których mowa w ust. 2, w terminie do dnia 31 lipca roku następującego po roku sprawozdawczym.
4. Główny Inspektor Transportu Drogowego przekazuje Komisji Europejskiej zbiorcze dane statystyczne uzyskane, zgodnie z ust. 3, w terminie do dnia 30 września po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem.”;
- 5) po art. 76 dodaje się art. 76a w brzmieniu:
- „Art. 76a. Uprawnienia kontrolne inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego przysługują również pracownikom Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 71 i art. 76 ust. 1.”;
- 6) art. 81 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 81. Dane i informacje przekazują do ewidencji:
- 1) wojewódzki inspektor;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Służby Celnej, Główny Inspektor Pracy, właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji, zarządcy dróg.”;
- 7) w art. 87:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Podczas wykonywania przewozu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, z zastrzeżeniem ust. 4, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać, na żądanie uprawnionego organu kontroli, kartę opłaty drogowej, kartę kierowcy, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku oraz zaświadczenie albo oświadczenie, o których mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. Nr 92, poz. 879, z 2005 r. Nr 180, poz. 1497 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 661), a ponadto:
- 1) wykonując transport drogowy — wypis z licencji;
- 2) wykonując przewóz drogowy osób:
- a) przy wykonywaniu przewozów regularnych i regularnych specjalnych — odpowiednie zezwolenie lub wypis z zezwolenia wraz z obowiązującym rozkładem jazdy,
- b) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów wahałkowych lub okazjonalnych — odpowiednie zezwolenie lub formularz jazdy,
- c) przy wykonywaniu międzynarodowych przewozów na potrzeby własne — formularz jazdy,
- d) oryginał albo poświadczoną za zgodność z oryginałem przez przedsiębiorcę kserokopię decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2, jeżeli została wydana;

- 3) wykonując przewóz drogowy rzeczy — dokumenty związane z przewożonym ładunkiem, a także:
    - a) odpowiednie zezwolenie wymagane w międzynarodowym transporcie drogowym,
    - b) dokumenty wymagane przy przewozie drogowym towarów niebezpiecznych,
    - c) świadectwo wymagane zgodnie z Umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), sporządzonej w Genewie dnia 1 września 1970 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 49, poz. 254),
    - d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
    - e) dokumenty wymagane przy przewozie zwierząt,
    - f) dokumenty wymagane przy przewozie odpadów,
    - g) certyfikat potwierdzający spełnienie przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, jeżeli jest wymagany;
  - 4) w międzynarodowym transporcie drogowym — świadectwo kierowcy, jeżeli jest wymagane.”,
- b) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
- „5. Podmiot wykonujący przewozy drogowe lub przewóz, o którym mowa w art. 3 ust. 2, przechowuje przez okres jednego roku, licząc od dnia otrzymania, przekazane mu przez organy kontrolne dokumenty i protokoły z wyników kontroli przeprowadzonych na jego terenie lub podczas kontroli drogowej w zakresie czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców, wykonujących przewóz na jego rzecz.”;
- 8) art. 88 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 88. Przepisy art. 87 nie naruszają, wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych, praw i obowiązków kierowców i podmiotów wykonujących przewóz drogowy.”;
- 9) art. 89 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 89. 1. Do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87, oraz warunków w nich określonych, z zastrzeżeniem ust. 2, uprawnieni są:
- 1) funkcjonariusze Policji;
  - 2) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego;
  - 3) funkcjonariusze celni;
  - 4) funkcjonariusze Straży Granicznej;
  - 5) upoważnieni pracownicy zarządców dróg publicznych — z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a i ust. 4;
  - 6) inspektorzy Państwowej Inspekcji Pracy — w odniesieniu do zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju;
  - 7) upoważnieni pracownicy właściwego organu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 — w odniesieniu do przewozów regularnych i regularnych specjalnych.”;
2. Upoważnieni pracownicy, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 7, nie są uprawnieni do kontroli zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku oraz zaświadczeń i oświadczeń, o których mowa w art. 31 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców.
3. Kontrole drogowe wykonuje się w odpowiednim miejscu i czasie tak, aby utrudnić kierowcom prowadzącym pojazdy omijanie punktów kontroli, oraz bez dyskryminacji ze względu na:
- 1) kraj rejestracji pojazdu;
  - 2) kraj zamieszkania kierowcy;
  - 3) kraj siedziby przedsiębiorstwa;
  - 4) początkowy i docelowy punkt podróży;
  - 5) rodzaj tachografu: analogowy lub cyfrowy.
4. Uprawnione osoby do kontroli zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku zaopatrzeni są w:
- 1) wykaz podstawowych elementów podlegających kontroli na drodze i na terenie podmiotu wykonującego przewozy drogowe;
  - 2) standardowe wyposażenie.
5. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki, tryb i sposób przeprowadzania kontroli w zakresie przewozu drogowego;
- 2) wzory dokumentów stosowane przez osoby uprawnione do tej kontroli;
- 3) sposób przeprowadzania kontroli w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy, podczas kontroli drogowych i kontroli w przedsiębiorstwie, a także wymagane standardowe wyposażenie osób dokonujących tej kontroli i wykaz podstawowych elementów, które jej podlegają;
- 4) rodzaj danych statystycznych gromadzonych w wyniku kontroli i rejestrowanych przez organy kontrolne, a także tryb, sposób i wzory dokumentów do ich przekazywania do Głównego Inspektora Transportu Drogowego;
- 5) system oceny ryzyka podmiotów wykonujących przewóz drogowy w zakresie występowania naruszeń dotyczących czasu prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców

— uwzględniając przepisy Unii Europejskiej, opracowania i wytyczne Komisji Europejskiej, względną liczbę i wagę popełnianych naruszeń przepisów rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz rozporządzenia (WE) nr 561/2006 oraz potrzebę zapewnienia efektywności i skuteczności kontroli przewozów drogowych.”;

10) w art. 90a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Szef Służby Celnej, oraz wojewódzki inspektor transportu drogowego, a w zakresie, o którym mowa w pkt 2, również Główny Inspektor Pracy, przekazują Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego zbiorczą informację dotyczącą kontroli:

- 1) stanu technicznego pojazdów — co dwa lata, w terminie do dnia 31 stycznia po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem;
- 2) przestrzegania przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju pojazdu, obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy — co dwa lata, w terminie do

dnia 31 lipca po upływie dwuletniego okresu objętego sprawozdaniem

— na odpowiednich formularzach.

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzory formularzy do przekazywania danych, o których mowa w ust. 2, uwzględniając zakres niezbędnych danych.”

11) w art. 92a ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) obowiązku posiadania w pojeździe wymaganych dokumentów, o których mowa w art. 87 ust. 1—4,”.

Art. 2. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 i Nr 23, poz. 136) w art. 13g:

1) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada się na:

- 1) podmiot wykonujący przejazd;
- 2) nadawcę, załadowcę lub spedytora ładunku, jeżeli okoliczności sprawy i dowody jednoznacznie wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego.”;

2) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art. 20a. Do zarządcy drogi, o którym mowa w art. 19 ust. 2 pkt 1 i 2, należy ponadto budowa, przebudowa, remont i utrzymanie:

- 1) parkingów przeznaczonych dla postoju pojazdów wykonujących przewozy drogowy, wynikającego z konieczności przestrzegania przepisów o czasie prowadzenia pojazdów oraz przepisów o ograniczeniach i zakazach ruchu drogowego;
- 2) miejsc wykonywania kontroli ruchu i transportu drogowego, przeznaczonych w szczególności do ważenia pojazdów.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2087, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kontrola ciśnieniowych urządzeń transportowych w rozumieniu ustawy z dnia 28 paź-

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1832 i 1834 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 124.

dziennika 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.⁴⁾) prowadzona jest zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów rozdziału 6 niniejszej ustawy.”;

2) w art. 38:

a) w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego.”,

b) w ust. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego.”;

3) w art. 39a:

a) w ust. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) art. 19p ust. 4 i 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.”,

b) po ust. 4a dodaje się ust. 4b w brzmieniu:

„4b. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do ciśnieniowych urządzeń transportowych w rozumieniu ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) właściwy miejscowo komendant wojewódzki Państwowej Straży Pożarnej — w sprawach:

a) sprawozdawczości wypadkowej,

b) nadzoru nad czynnościami ładunkowymi i postojem pojazdów z towarami niebezpiecznymi.”;

2) art. 19n otrzymuje brzmienie:

„Art. 19n. 1. Kontrolę spełniania wymagań przez ciśnieniowe urządzenia transportowe prowadzi wojewódzki inspektor transportu drogowego. Postępowanie w tym zakresie wszczynają się z urzędu lub na wniosek.

2. Przedmiotem kontroli mogą być wprowadzone do obrotu ciśnieniowe

urządzenia transportowe, prawidłowość ich oznakowania oraz dotycząca ich dokumentacja techniczna. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych sporządza się protokoły.

3. Wojewódzki inspektor transportu drogowego przeprowadza lub zleca przeprowadzenie badania ciśnieniowych urządzeń transportowych specjalistycznej jednostce.

4. Z przeprowadzonych w ramach kontroli badań sporządza się sprawozdanie, które dołącza się do protokołu kontroli, o którym mowa w ust. 2.”;

3) art. 19o otrzymuje brzmienie:

„Art. 19o. 1. W przypadku stwierdzenia przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego, że ciśnieniowe urządzenie transportowe spełnia wymagania lub oznakowanie znakiem E tego urządzenia zostało dokonane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, koszty związane z badaniami ponosi Skarb Państwa.

2. Jeżeli przeprowadzone badania wykażą, że ciśnieniowe urządzenie transportowe nie spełnia wymagań lub oznakowanie znakiem E tego urządzenia zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, koszty tych badań ponosi podmiot lub osoba, która wprowadziła to urządzenie do obrotu.

3. Wojewódzki inspektor transportu drogowego ustala w drodze decyzji, opłatę za przeprowadzone badania, o których mowa w ust. 2, uwzględniając rzeczywiste koszty badań a także rodzaj, konstrukcję i właściwości użytych materiałów, wyposażenie w osprzęt lub wykonanie połączeń i wiek badanego ciśnieniowego urządzenia transportowego oraz stopień skomplikowania i zakres tych badań.

4. Od decyzji ustalającej opłatę przysługuje podmiotowi lub osobie, o których mowa w ust. 2, odwołanie do Głównego Inspektora Transportu Drogowego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

5. Decyzji, o której mowa w ust. 3, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

6. Opłatę, o której mowa w ust. 3, uiszcza się w terminie 21 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku nieuiszczenia opłaty w terminie podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o po-

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238.

stępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.⁶⁾).

7. Opłata, o której mowa w ust. 3, stanowi dochód budżetu państwa.”;

4) art. 19p otrzymuje brzmienie:

„Art. 19p. 1. W przypadku stwierdzenia, że:

- 1) ciśnieniowe urządzenie transportowe nie spełnia wymagań;
- 2) oznakowanie znakiem D ciśnieniowego urządzenia transportowego zostało dokonane niezgodnie z przepisami niniejszego rozdziału — wojewódzki inspektor transportu drogowego wydaje w tym zakresie decyzję i nakazuje jednocześnie zapewnić w określonym terminie zgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub warunkami określonymi w art. 19 f ust. 1 albo wycofać urządzenie z obrotu.
2. Wojewódzki inspektor transportu drogowego po upływie terminu ustalonego w decyzji, o której mowa w ust. 1, przeprowadza kontrolę mającą na celu ustalenie, czy niezgodność została usunięta w wyznaczonym terminie albo, czy ciśnieniowe urządzenie transportowe zostało wycofane z obrotu.
3. Wojewódzki inspektor transportu drogowego wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli:
  - 1) nie stwierdzi naruszeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2;
  - 2) niezgodność ciśnieniowego urządzenia transportowego z wymaganiami lub z warunkami określonymi w art. 19 f ust. 1 została usunięta albo urządzenie zostało wycofane z obrotu;
  - 3) postępowanie z innych przyczyn stało się bezprzedmiotowe.
4. Wojewódzki inspektor transportu drogowego, w przypadku nieusunięcia niezgodności, o której mowa w ust. 1, wydaje decyzję o ograniczeniu albo zakazie dalszego wprowadzania do obrotu transportu lub użytkowania ciśnieniowego urządzenia transportowego albo nakazującą wycofanie tego urządzenia z obrotu, zawiadamiając o tym w terminie 14 dni Głównego Inspektora Transportu Drogowego. O podjętej przez wojewódzkiego

inspektora transportu drogowego decyzji i przyczynach jej podjęcia Główny Inspektor Transportu Drogowego niezwłocznie informuje Komisję Europejską.

5. Wojewódzki inspektor transportu drogowego w przypadku stwierdzenia, że ciśnieniowe urządzenie transportowe właściwie oznakowane, we właściwy sposób utrzymywane i użytkowane zgodnie z przeznaczeniem może stwarzać zagrożenie zdrowia, bezpieczeństwa osób, zwierząt domowych lub zagrożenie mienia, podczas transportu lub użytkowania, może wydać decyzję o ograniczeniu lub zakazie dalszego wprowadzania do obrotu, transportu lub użytkowania kwestionowanego urządzenia albo nakazującą wycofanie tego urządzenia z obrotu, zawiadamiając o tym w terminie 14 dni Głównego Inspektora Transportu Drogowego. O podjętej przez wojewódzkiego inspektora transportu drogowego decyzji i przyczynach jej podjęcia Główny Inspektor Transportu Drogowego niezwłocznie informuje Komisję Europejską.

6. Jeżeli na ciśnieniowym urządzeniu transportowym niezgodnie z wymaganiami umieszczono oznakowanie D , wojewódzki inspektor transportu drogowego zawiadamia o tym właściwe organy i informuje o tym Głównego Inspektora Transportu Drogowego. Główny Inspektor Transportu Drogowego informuje o tym Komisję Europejską oraz inne państwa członkowskie Unii Europejskiej, państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.”;

5) art. 19s otrzymuje brzmienie:

„Art. 19s. Do procedur oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, procedur ponownej oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, procedur okresowych badań, określenia towarów niebezpiecznych innych klas niż klasa 2 przewożonych ciśnieniowymi urządzeniami transportowymi, sposobu oznakowania ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz wzoru znaku D stosuje się odpowiednio przepisy wydane przez ministra właściwego do spraw transportu na podstawie art. 29 ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238).”;

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 133, poz. 935, Nr 157, poz. 1119 i Nr 187, poz. 1381 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 115, poz. 794, Nr 176, poz. 1243 i Nr 192, poz. 1378.

6) po art. 19s dodaje się art. 19t w brzmieniu:

„Art. 19t. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań, o których mowa w niniejszym rozdziale organem właściwym jest wojewódzki inspektor transportu drogowego, a organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego — Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

7) w art. 29 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Osoby przeprowadzające kontrolę, o których mowa w ust. 1 pkt 1—5, są obowiązane podczas każdej kontroli wypełnić listę kontrolną.”;

8) po art. 33a dodaje się art. 33b w brzmieniu:

„Art. 33b. Orzekanie w sprawach, o których mowa w art. 33a, następuje w trybie określonym w przepisach ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. — Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.⁷⁾).”.

Art. 5. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. Nr 92, poz. 879, z 2005 r. Nr 180, poz. 1497 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 661) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

1) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W przypadku, gdy kierowca przebywał na zwolnieniu lekarskim od pracy z powodu choroby, na urlopie wypoczynkowym lub gdy prowadził inny pojazd wyłączony z zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 561/2006,

podmiot wykonujący przewóz drogowy wystawia zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1 na elektronicznym oraz przeznaczonym do druku formularzu, o którym mowa w decyzji Komisji nr 2007/230/WE z dnia 12 kwietnia 2007 r. w sprawie formularza dotyczącego przepisów socjalnych odnoszących się do działalności w transporcie drogowym (Dz. Urz. UE L 99 z 14.04.2007, str. 14), a kierowca to zaświadczenie podpisuje.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ust. 1—2a stosuje się odpowiednio do kierowcy niezatrudnionego przez przedsiębiorcę, lecz wykonującego osobiście przewozy na jego rzecz oraz do przedsiębiorcy osobiście wykonującego przewozy drogowe, z tym że przedsiębiorca osobiście wykonujący przewozy drogowe przedkłada stosowne oświadczenie.”.

Art. 6. W terminie do dnia 31 grudnia 2008 r. Główny Inspektor Transportu Drogowego przygotowuje jednolitą krajową strategię kontroli, o której mowa w art. 54 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy.

Art. 7. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 89 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 89 ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 4 w zakresie art. 54b ust. 2 i 3, który wchodzi w życie z dniem 1 maja 2009 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Kaczyński*

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 128, poz. 1351, z 2005 r. Nr 132, poz. 1103 i Nr 143, poz. 1203, z 2006 r. Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.